

Виконані дослідження дають змогу констатувати, що конкуренція є тонким і гнучким механізмом, який забезпечує ефективність, пропорційність і динамічність ринкової економіки. Тобто конкурентоспроможність підприємств – це спроможність підприємства зберігати конкурентні позиції на ринку або змінювати їх в процесі адаптації до мінливого конкурентного середовища функціонування.

Найгострішою проблемою оцінки рівня конкурентоспроможності підприємств є дефіцит інформації про конкурентів, що призводить до неповноти аналізу, використання суб'єктивних балових оцінок, високих фінансових та часових витрат на дослідження рівня конкурентоспроможності [4].

1. Борисенко З.М. Конкурентна політика держави як фактор розвитку економіки України: Монографія. – К.: Таксон, 2004. – 346 с. 2. Фурманюк О.Л., Тартачник М.О. Управління КСП: Навч.-метод. посібник. – Ірпінь: Національна академія ДПС України, 2003. – 114 с. 3. Сумець О.М., Сомова О.Є., Пеліхов Є.Ф. Оцінка КС сучасного промислового підприємства. Навч.-практ. посібник. – К.: Професіонал, 2007. – 208 с. 4. Павлова В.А. Конкурентоспроможність підприємства: оцінка та стратегія забезпечення: Монографія. – Д.: Вид-во ДУЕП, 2006. – 276 с.

Н.І. Гульовата, І.С. Радчук

студенти-магістри

ЛДІНТУ ім. В. Чорновола.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. І.А. Франів

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА РОЗВИТКУ МАЛОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Становлення малого підприємництва в українській державі особливо актуальне сьогодні. Адже позитиви розвитку малого бізнесу загальновідомі: зменшення безробіття, розвиток конкуренції, сприяння економічному зростанню. В умовах ринкової трансформації дієва державна підтримка малого підприємництва є об'єктивною умовою його розвитку. Поглиблення ринкових трансформацій неможливе без

динамічного розвитку малого підприємництва, що вимагає впровадження такої системи його державної підтримки, яка б забезпечувала створення сприятливого середовища для розвитку цього сектора економіки.

У своїй діяльності мале вітчизняне підприємництво наштовхується на різноманітні перешкоди. Найхарактернішими з них є такі: податкова політика, відсутність належного законодавчо-нормативного забезпечення; адміністративні бар'єри; недостатня державна підтримка; низька інвестиційна активність; нерозвинутість ринку фінансових джерел; тіньова економіка; загальна криза економіки; нерозвиненість ринку нерухомості; нерозвиненість лізингу та франчайзингу; недостатність професійних знань та досвіду тих, хто займається малим бізнесом.

В умовах нестабільної економічної ситуації вітчизняний малий бізнес потребує протекторату держави. Поки що ефективний механізм підтримки та стимулювання розвитку підприємництва в Україні ще не створений. Фінансова допомога, яку надають Український фонд підтримки підприємництва, Державний фонд підтримки селянських (фермерських) господарств та Державний інноваційний фонд, є досить мізерною.

Передусім необхідно забезпечити бізнес належною правовою підтримкою. Багато законів, які дали поштовх розвитку підприємництва в країні, вже не відповідають вимогам часу і потребують удосконалення.

Одне з ключових місць серед перспективних заходів державної підтримки повинна зайняти фінансова допомога, яка передбачає надання пільгових кредитів, їхнє гарантування, створення державних фондів та спеціалізованих фінансових інституцій тощо.

Незважаючи на запровадження єдиного пільгового податку для мікропідприємств у січні 1999 року, податкова система в Україні ще не є сприятливою для розвитку малого бізнесу. Потрібно реформувати податкову систему для усіх підприємств: зменшити податковий тиск, знизивши податки на заробітну плату, ПДВ, митні збори на імпортовану продукцію, розширивши бази оподаткування, тощо [1].

Одним із напрямків реформування податкового законодавства повинно стати перетворення податкової системи на стимулюючий фактор розвитку малого бізнесу. Дію Указу Президента "Про спрощену

систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва” необхідно поширити на всі малі підприємства. Право на єдиний пільговий податок повинні мати всі суб'єкти малого бізнесу.

Інші напрямки допомоги повинні передбачати: інформаційне, консультативне та кадрове забезпечення, створення баз даних про ринки, компанії, фонди підтримки; підтримка інноваційної діяльності; розміщення державних замовлень серед малих підприємств; сприяння співпраці великого та малого бізнесу; сприяння зовнішньоекономічній діяльності малих підприємств; забезпечення розвитку програм виробництва спеціалізованого обладнання для МП; розроблення програм розвитку та підтримки малого бізнесу у великих містах [2].

Значний внесок у становлення та розвиток малого підприємництва в Україні забезпечує міжнародна підтримка. Вона значно доповнює та компенсує заходи державної підтримки, особливо фінансової. Переважно сучасні програми допомоги складаються з таких головних напрямків: фінансового – виділення кредитів, грантів; інформаційно-консультативного – консультування з різних питань ведення бізнесу та надання необхідної ділової інформації; навчального – навчання підприємців основам ринкового господарства, методам міжнародної бухгалтерії тощо.

Міжнародна підтримка малого підприємництва в Україні є вагомим чинником зростання приватного сектора в країні, утвердження засад ринкового господарства та свободи підприємництва. Звичайно, що за наявних обсягів ще не усі малі підприємства можуть її отримати. Однак важливим є те, що з кожним роком обсяги міжнародної допомоги зростають, що проявляється у появі нових бізнес-центрів та розширенні кредитних ліній. В умовах, коли держава не здатна повноцінно підтримати свій сектор малого бізнесу, ініціативу підтримки взяли закордонні та вітчизняні структури, які вже нині демонструють приклади успішної співпраці з малими підприємцями.

Висновок. Отже, відродження і розвиток малого бізнесу в Україні вкрай необхідні. Становлення значної кількості суб'єктів малого бізнесу має, безперечно, позитивне значення для національної економіки, що значною мірою зумовить створення сучасної ринкової економіки із соціальною спрямованістю.

1. Реверчук С.К., Кубай Н.Є., Крупка М.І. Мала приватизація: Аналітичний посібник. – Львів: Діалог, 1996. – С. 39. 2. Кубай Н.Є. Види і джерела фінансування малого бізнесу в Україні: Фінанси малого бізнесу / Під ред. С.К. Реверчука. – Львів: Діалог, 1996. – С. 34–47. 3. Зайцева Л.М., Зайцева Н.В. Державне регулювання малого бізнесу в трансформаційній економіці // Фінанси України. – К., 2001. – № 5.

Х.Б. Джурик,

студент-бакалавр.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. М.К. Колісник

МОДЕЛІ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВ НА РИНКУ КОРПОРАТИВНИХ ЦІННИХ ПАПЕРІВ

З огляду на функціональне призначення банки виконують роль фінансових посередників на всіх сегментах ринку капіталу, зокрема кредитному, валютному, фондовому, ринку корпоративних цінних паперів.

У світовій практиці склалося кілька підходів до регулювання участі банків у розвитку ринку корпоративних цінних паперів. Одним з новітніх продуктів банківських технологій є участь банку у розвитку бізнесу клієнта та надання йому системної допомоги: фінансової, інформаційної, технологічної.

Проблема взаємодії комерційних банків із компаніями нефінансового сектора на ринку корпоративних прав виникає тоді, коли банки починають виконувати функції інвестора, кредитора та інституції водночас. Такий універсалізм, а також потреба подальшої інтеграції банківського й промислового секторів створюють концептуальну проблему вибору не лише моделі регулювання, а й майбутнього розвитку національної економіки [1].

У світовій практиці виділяють кілька моделей, за якими банки працюють на ринку цінних паперів. Характеристику цих моделей подано в таблиці.